

TAMÁS PÉTER

A bokszos, a tűzszerész és a váratlan fekete bugyi

Hát ebbe csúnyán belelépett. Sikerült a sarokba szorítania, a kötél vissza-visszalökdöste elé, ő meg osztogatta a pofonokat jobbról, balról, még egy bordazúzó sorozatot is megeresztett – és ahogy a földre csuklott, ellenfele kivágta a kezét, csak úgy vaktában. De pont a legrosszabb helyen találta el. Hátratántorodott, a fényképezőgépek villanásai belassultak és elhomályosodtak, a közönség morajlása eltompult... tíz... még a bíró hangját is alig hallotta... kilenc... akkor az ellenfele már a földön van... nyolc... hét... csak addig maradjon talpon, míg kiszámolják... hat... öt... csak nehogy dupla K.O. legyen, micsoda szégyen lenne... négy... nem fogja bírni, remeg a lába, irányíthatatlanná vált a teste... három... visszatartja a lélegzetét... feszíti a mellkasát... kettő... lüktet a pofon helye... egy... lüktet... lüktet...

A fejem, asztakurva.

Tompa fényű szobával köszöntötte a másnap. Általános szuszogás – egy gyors terepszemle szerint heten felelősek érte, hat srác, egy lány. Mint a Hófehérekében, csak feleannyi ággyal. *Kész csoda, hogy tudtak keríteni ennyi szabad hálózszakot. Ezek a kollégisták tényleg összetartóak.* Oldalra fordult; egyik kezével a vizespalackjáért tapogatózott. *Ha csak a bokszosat álmodtam, remélem, nem...*

Dehogynem, basszameg.

Nincs mese, ez a ragacsosság, ez az volt – hű, még a combjára is jutott belőle. *Akkor most hogyan tovább?* A farmerje ott hevert a fejénél. Vagy átemeli maga fölött a nadrágot, és a hálózszak leple alatt húzza fel, vagy felkel, és gyorsan felveszi, mielőtt bárki magához térhetne. Rövid tanakodás után elvetette az előbbi (a végén még kiszóródik az aprója a zsebéből, egyenesen a bal oldalt pihegő lányra), úgyhogy szép óvatosan kimászott alvóhelyéről. A folt az alsónadrágján nem volt olyan aljasan elburjánzó, rikító és kénköves szagú, mint várta – de azért észrevehetően ott mosolygott rajta. Ez a legvastagabb boxere, van rá némi remény, hogy nem lett olyan a hálózszak is; de talán jobb, ha megmarad ebben a jótékony bizonytalanságban. *Hát, nem így képzeltem a tizennyolcadik születésnapomat,* csatolta be az övet. *A barátnőmnek most szedik ki a manduláját, a legjobb barátom a sífelvonókat koptatja... végül egy kolibuliban kötünk ki, olyan srácok szobájában, akiket ismerek vagy három...*

– Te már fenn vagy?

Hű, ez Andi hangja.

- Mi? Fenn.
- Mennyi az idő?
- Mindjárt kilenc.
- Minek kelsz fel ilyenkor? – könyökölt fel, és az egyik kezével megdörzsölte az arcát.

– Sietsz valahova?

- Sietek. Igen, sietek. – *Leginkább el innen.* – Hogy lehet kimenni?

A lány egy ideig még mondogatta neki, hogy maradjon, aztán megkísérelte kirángatni az ágyból a szoba jogszerű lakóit. Néhány miafaszvanmár és meganagylófasz után arra jutott:

– Engem itt elég jól ismernek, csomószor aludtam itt, szerintem ha lemegyek veled, kiengednek belépőkártya nélkül is.

Lift, mosoly a portásnak, és szabad a pálya. Andi még utánakiabálta, hogy még egyszer boldog születésnapot, ettől aztán megint elkezdett járni az agya a szokásosakon. Amikor fölszállt a buszra, ott tartott, hogy *az idő meg csak telik. Fiatal vagyok, megoldom, hát persze. Nem hiszem el, hogy még mindig ezzel akarják betömní a számat. Az ablaknak nyomta a fejét, és nézte, ahogy átsuhannak a tükörképén a bágyadt felüljárók. Persze miért pont a fiatalságot nem irigyelnék el az embertől. Lefogadom, szép kényelmesen elfelejtik, milyen relatív. Milyen könnyen sikkadnak el benne az évek, a tervek, az álmok. Még el sem képzelted rendesen, már le is mondhatsz róla.*

A szokásosnál is rázósabb esethez hívták ki. A piros zsinórt vágta el – de hát melyik másikat kellett volna? – és elindult a visszaszámlálás. Könnyörtelenül peregtek a számok a kijelzőn, remegett a keze... tíz... még nem késő, még meg lehet állítani... kilenc, nyolc... valakinek a tömegben megszólalt a telefonja... hét... az általános pánikon át is hallatszott... hat... rászorította az ujját az egyik zsinórra: lüktet, mint az ere... öt... talán ezen a ponton lehet megállítani a reakciót... négy, három... a robbanás közeledtével egyre hangosabbak a sikolyok... kettő... nem fog menni ... nem fog menni... egy...

Utolsót zökkent a busz, végállomás. Megdörzsölte a szemét – semmivel sem érezte magát frissebbnek –, és leszállt. A szülei épp kávéfőztek, mikor belépett a konyhába. Ivott ő is egy csészével, közben többé-kevésbé válaszolt a faggatózásukra, majd leheveredett az ágyra a szobájában, csak úgy, ruhástul. A telefonja közölte vele, hogy volt egy nem fogadott hívása a barátnőjétől. Visszahívás. A vonalban enyhén torzuló hang megkérdezte, milyen volt a tegnapi. Aztán rátért arra, amire igazából kíváncsi volt.

– Amúgy én gondolkoztam... és még mindig nem igazán értem, miért nem akartad a múltkor.

– Szívem, ezt már megbeszéltük.

– De mondom, hogy még mindig nem értelek.

– Akkor inkább máskor beszéljük meg. – Fojtottan hozzáteszi: – Itthon van mindenki, nem akarok kiabálni, tudod...

– Én meg a kórházban vagyok. Ha engem nem érdekel, hogy hallják, akkor légy szíves, téged se érdekeljen.

– Azért a kettő nem teljesen ugyanaz, de mindegy. Hogy vagy, job...

– Mi nem teljesen ugyanaz?

– Hogy idegenek hallanak vagy az otthoniak. Na, de jobban vagy már?

– Most például egyáltalán nem.

– Várj, várj, várj, hadd találjam ki. Mindjárt kiderül, hogy miattam vagy benn, igaz?

– Nyugi, te a sírba viszel, nem a kórházba.

Nem tudott visszatartani egy adag *faszomat márt*, úgyhogy inkább elvette a telefont a fülétől, és csak az éterbe mondta őket. Mikor visszakapcsolódott a beszélgetésbe, a

lány ott tartott, hogy egyszerűen nem tudom megérteni. Ott volt a lehetőség, a bátyám másnap délután jött volna csak haza, mondtam neked. Tiszta hülyének-

– Én is mondtam már. Nem volt olyan az alkalom.

– Nem volt olyan? A fekete bugyim vettem fel. Betáraztunk egy rakat gyertyát; nálad ott volt a zene, amit ehhez válogattál össze. És tök egyedül voltunk. Mit akarsz még?

– Nézd, tudom, hogy ezt is te szervezted össze, meg hogy udvariatlanság volt tőlem elhalasztani a dolgot, de ez lesz mindkettőnknek az első. Szerintem fontosabb az, hogy olyan legyen, amilyennek szeretnénk, mint az, hogy hiába szervezted most össze.

– De hogy szeretnéd?

– Hát nem egy ilyen egyszobás lukban, ahol ott a kutya, akit ráadásul csak az foglalkoztat, hogy hogyan oltsa ki az életem.

– Egy kicsit hangosabban ugatott rád, és ennyi volt, nagyfiú.

– ...kivéve, ha kiszúrja, hogy őrizetlenül hagytad a válltászkád, mert akkor felkutatja, akár a fürdőben is, és legközelebb a bűvös fekete bugyiddal a pofáján jelenik meg. De bezárni a konyhába, azt persze nem szabad.

– Mondtam, hogy bekopogok a szomszéd nénihez, és rábízom. Még örült is volna, hogy vigyázhat rá.

– Igen, fél tizenegykor biztos örült volna. Ez is csak részegen juthatott eszedbe.

– Nem voltam részeg. Be voltam csiccsentve, de nem voltam részeg.

– Azért estél el odafelé menet, nem?

– Próbáltál már esőben magas sarkúban átfutni a zebrán?

– Nem, de neked sem jutott volna eszedbe, ha nem lettél volna olyan állapotban, amikor már nem érdemes bármit is csinálnunk.

– Jahogy. Az én hibám az egész, igaz?

– Ezt nem mondtam, csak hogy nem voltál olyan állapotban, hogy...

Hívás vége.

Hát ezt rábaszta. Az éjjeliszekrényre vágta a készüléket. Majd kibékülünk. Most vissza nem hívom, gondolta, és egyből megszólalt a telefonja, mintegy varázsütésre. A kijelzőjén azonban nem a barátnője, hanem Andi neve lüktetett. Vagy tízet is csörgött, mire felvette, és beledűnnyögött egy szíát.

– Szia. Nem büntettek meg az ellenőrök?

– Nem, miért? Van bérletem.

– És a koliban hagytad.

Tényleg, nyúlt a zsebébe.

– Figyelj, így is örülök, hogy nem a fogamat hagytam ott. Mi volt az a pia, amit te hoztál?

– Szilvapálinka.

– Veszélyességi pótlékot érdemelnék, hogy ittam belőle.

– Senki sem kényszerített rá, és nem csak ittál belőle, hanem a beledbe locsoltad a felét.

– Senki? Emlékszem valakire, aki köszönés helyett kijelentette, hogy volt a nagypapjánál; előkapta a kabátjából a butykost, mint egy stukkert, és a torkomnak szegezte, hogy elsőnek az ünnepelt iszik belőle.

– Na jó, talán az elején biztattalak egy kicsit. De utána nem szorultál rá ilyesmire.

– Figyelj, nálad van a bérletem? Oda tudod adni valamikor?

– Most például? Egy jó félóra múlva hazaérek, aztán tizenegy körül átjöhetnél érte.

– Aha, az jó lenne.

– Emlékszel még, hol lakom?

– Igen, odatalálok. Köszí.

Nem érezte olyan jól magát, mint amennyire a telefonban hallatszott, de tényleg nem volt oka otthon maradni; talán még jót is fog tenni a séta. Ráadásul beszélgetés közben megjött a kedve egy cigihez – az már fél egészseg.

Mit szeretnék még? Fürödni meg aludni. Ez három. Ebből kettő menni fog – egész jó arány, nem szoktak ilyen százalékban bejönni az elképzeléseim. Szépen ráérősen lezuhanyzott, aztán felvette a kabátját, és útnak indult. A harmadik szálnál tartott, amikor odaért Andi lakásához. Bepötyögte a nevéhez tartozó számot, és a csöngetés alatt szívtott még néhányat a cigijéből. Az emeleten, ahogy kinyílt az ajtó, citromos samponillat fogadta, meg egy felszólítás, hogy kerüljön beljebb.

– Üdv mindenkinek.

– Tessék – nyomta a kezébe a lány a bérletét. – A többiek nincsenek itthon. Hogy tetszett a tegnap?

– Köszönöm. Hát, furcsa volt.

– Furcsa volt? Ennyi?

– Örültem nektek, ne érts félre, csak máshogy képzeltem. Nem is tudom. Azt hittem, majd...

– Nem kérsz valamit inni?

– Egy pohár vizet elfogadnék.

– Alkoholra gondoltam.

– Jézusom, csak a szilvapálinkád, csak azt ne.

– Nyugi, az már nem is lenne. Van viszont – nyitotta ki a hűtőt – majdnem egy egész üveg martini.

– Te, Andi, én még nem érzem magam teljesen rendben. Kicsit olyan tompa a világom, a fejem meg...

– Pont azért. Az izomlázra például rá kell dolgozni, tudod. Na, ugyanez van a másnapossággal – és elővett két poharat, ellentmondást nem tűrve.

Leültek az ágyra, és leszurkolták az első kört. A másodikat már jóval komótosabban szürcsölgették el. Nem beszélgettek semmi különösről, de jó volt ott lenni. A harmadik újratöltés után Andi bejelentette, hogy pisilnie kell, és hogy mindjárt jön. *Ezt megiszom, és elmegyek*, forgatta a kezében a poharat. Hátradólt a könyökére. Útban volt az egyik párna, odanyúlt, hogy arrébb dobja – és ahogy megfogta, érezte, hogy van alatta valami. Kivette. Egy fekete bugyi volt az, a szélén ízlésesen csipkézett, egészen finom anyagú, félig átlátszó. *Vajon mennyi sejlik át rajta a lényegből, ha...*

– Mit csinálsz? – Megpördült, és elkezdett magyarázkodni, de a lány arca nem azt mondta, hogy takarodj te – olcsó – kujon. Mosolygott. – Van nálad gumi?

Éppenséggel volt, még múltkorról. A kabátjában maradt.

– Miért? – kérdezett vissza. A lehető leghülyébb reakció volt, ezt tisztán érezte, de örült, hogy egyáltalán meg tudott szólalni.

– Csak ha van hozzá kedved, nem muszáj – fonta át a nyakán a karját. – Van?

Még nem döntötte el, mit feleljen, de a keze megindult a lány dereka felé, és onnan már nem volt visszakozás. Fel se fogta.

Aztán ahogy apadoztak Andi testén a ruhák, kiderült egy s más. Azt például eddig is tudta, hogy a segge olyan, mint a mesében, és azt is sejtette, hogy a mellbőséggel azért már nem áll olyan jól – biztos nem lehetett benne, meggyőződése szerint ugyanis nem érdemes különösebben szemügyre venni a lányok frontális bajait; a melltartó statikai sajátosságai miatt úgylis kiszámíthatatlan, mennyi ebből a szemfényvesztés, és mennyi a tényleges látványosság. És ami még rosszabb: azonnal kiszúrják, ha csak egy kicsit is lej-

jebb csúszik a tekinteted. (Akkor már sokkal több értelme van a seggét vizsgálni, ott lényegesen alacsonyabb az optikai csalódás esélye.) Mindezek ellenére nagyjából helyesen mérte föl a kérdéses méreteket; talán valamivel kisebbek voltak, mint várta, de nem zavaróan. A kipirult, puha bőr viszont kellemes meglepetésként érte, és arra sem számított, hogy ilyen kéjes nyögés lesz a jutalma, ha végighúzza rajta az ujját. A bugyi cinkos tapintása szerint teljesen elolvadt tőle a lány.

Mindennek persze megvoltak a maga hátrányai. Damoklész kardjaként lógott a feje fölött a saját farka; *ha már akkor fölállt, mikor még a zokniját se vettem le, akkor...* Szinte azt kívánta, az utoljára búcsúzkodó ruhadarab fedjen föl valami csúfságot is – elburjánzó dzsumbuj, egy megtermett bibircsók, bármi. De nem volt kegyelem. Megelőző intézkedés gyanánt elkígyózott, valahányszor a lány rámarkolt volna izgalma sebváltójára, és igyekezett annyi időt eltölteni a hívogató combok útvonalán, amennyit csak lehet; de aztán eljött az idő.

Feltette az óvszert – fordítva. Kibontott egy másikat, felhúzta – ezzel sem volt rendben minden... sőt... ezzel még kevésbé. Kiderült, hogy ezt rakta föl fordítva, az előző jó volt, csak nem tudta, hogy nem kötelező egészen a tövéig lemennie. A harmadik, immár sikeres becsomagolásban Andi is tevékenyen közreműködött. És ha már ott volt, kézbe vette az irányítást, és szép finoman bevezette a felnőttkorba, meg a keresett testrészébe. *Ez... ez ilyen?* Megcsókolta a lányt, és kicsit szabadabban kezdett mozogni benne. *Na, ez... ez jó lesz...* Andi keze végigsimította a hátán, majd feltévedt a vállára, és érezte, amint a fenekén összekulcsolja a lábát... és érezte, hogy baj van... és megpróbálta viszatartani...

...és ennyi volt.

– Ne haragudj, nem így akartam.

– Semmi baj. – Adott neki egy puszit, és szinte gyengéden nézett rá. – Semmi baj.

Kisietett egy gyors kézmosásra, majd azzal jött vissza, hogy *várj csak, egyenlőtünk.* (Ezt Andi is támogatta.) Aztán ahogy szótlanul pihegtek összebújva, az járt a fejében, hogy *végül is... pont... pont jó volt ez így.*